

Ἡ ψυχὴ τοῦ λαχταρᾶ
 μὲς ὅτῃ γῆ μας νὰ παθάνη,
 γιὰ νὰ λίνε μὲς φορὰ
 πέτρας, δέντρα καὶ νερὰ
 τόνομα τοῦ Κυπριάνη.

Εἰς τὸν ἄνδρα τῆς τιμῆς
 τέτοια δοῦα μόνο ρθάνει,
 κί ἄς φωνάζομε κί ἡμῖς:
 «Κυπριάνη, Κυπριάνη.»

Πύγαυε πρῶτος ἡγήγορα μὲς ὅτῃς φωτιζῆς τὰ μέρη
 κί ἔγῳ κατόπιν ἔρχομαι μὲ σάλπιγγα ὅτῳ χέρι
 μαζὶ μὲ τοῦ; ἀντάρτας μας πολέμου νὰ σαλπίσω,
 ἀλλὰ μὴν πας, βρέ Παρικλῆ, γιὰ νὰ μὴν ἔλθῃς πίσω.
 Καὶ τώρα δίνε μου ἑυλαξίε τὸ στόμα νὰ σαλιῶ,
 γιατί σὲ τέτοια πράγματα δὲν πρέπει νὰ μιλῶ.

Κουράγο, βρέ παιδιῶ,
 κί ἄς δοῦμε τί θὰ γίνῃ...
 δὲν βγαζῶ ταμπουδιῶ,
 κί ἂν διμιλῶ τί βγαίνει;

Π. — Ὅροι λοιπὸν στηλιάρη
 καὶ λούραζε, σκλιάρη.

Διάφορα πολεμικὰ καὶ κωμικὰ καὶ τραγικὰ.

Ἐτὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς
 κόσμος μαζεύεται πολὺς,
 κί ὁ Θόδωρος ὁ τρομερὸς
 καθὼς καὶ πάντα λιγερὸς
 ἴπια μὲ τόνο δυνατὸ
 περὶ πολέμου τὸ καὶ τὸ,

κί εἶπαν πολλοὶ σὰν ἄκουσαν τὸν Μπαρμπά-Ντεληγιάννη
 πῶς σίγουρα τὸν πόλεμο τὸν κάνει δὲν τὸν κάνει.

Ὁ Θόδωρος ὅτῃν Κηρσιζὰ
 πάει γιὰ φρίσκο καὶ δροσιῶ,

κί ἢ παπαρούνας γύρω τοῦ πῶς κόκκιναις ἀνθίζου
 καὶ μὲ τὴν κοκκινιάδα των πολὺ τὸν ἱερθίζου,
 ἀλλ' ὅμως κατακόκκινον κυττάει καὶ τὸν ἥλιον
 καὶ παριστάνει μόνος τοῦ πολεμικὸν εἰδύλλιον.

Ὁ Βόριος τῆς ἔσπρας τοῦ χαιδιῶντος φαβορίταις
 κί ὁ Θόδωρος τὸν πίνει,
 καὶ σοβαρὸς τοῦ κήπου τοῦ ῥωτᾶ τῆς μαργαρίταις:
 «θὰ γίνῃ δὲν θὰ γίνῃ;»

Τῶν Ἴταλῶν ὁ Πρεσβευτῆς τὸν Θόδωρῆκα ῥώτης
 κί ὁ διπλωμάτης Θόδωρῆς ἀμίσως τὸν ἐφώτισε,
 καὶ τοῦτε μὲ λεπτότητα καὶ διπλωματικῶς
 πῶς μὲν ἰερηνικώτατος καὶ συντηρητικῶς.

Καὶ τότε τὸν πολέμαρχον ὁ Πρίσβους συνεχάρη
 πῶς γιὰ τοῦ κόσμου τὸ καλὸ περιφρονεῖ τὸν Ἄρη,
 ἐν τούτοις ὁ Κορδόναρως, τὸ φλογερὸ καμίνι,
 τὸν Πρίσβου βεβιόνει
 πῶς εἰμπορεῖ καὶ πόλιμος τρικουδερτὸς νὰ γίνῃ,
 κί ὁ Πρίσβους κοκαλλόνει.

Ἀκούσας δὲ κί ὁ Φασουλῆς τὸν Θόδωρῆ, τὴν τζόγια του
 ὡς θαυμαστός, ἀνέκραξε, κί ἔτσι κί ἄλλοῦς τὰ λόγια του
 καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ γύμναστος κί δλους τοῦ πῆρε σβάρνα
 μαζὶ μὲ τὸν Δ' Ἀβέρνα.

Κί ἀπὸ τὴν Κύρου μερικὴ
 ἀπίμειναν ἰστατικὴ
 μ' αὐτὰ τὰ διφορούμενα τοῦ γέρο-Κορδονάτου,
 κί ἔλοι τοῦ λείον πῶς λοῶ τὰ λεία τὰ λοῶ του.

Ὁ Πρεσβευτῆς ὁ Τουρκαλάς, μὲ φάτα ἀπὸ τῆς πρώταις
 τὸν κύρ Ἀλέκο μὲ πικναῖς τὸν βομβαρδίζει νότιας.
 Κί ὁ κύρ Ἀλέκος τοῦ γελᾶ καὶ τοῦ μιλεῖ μὲ γλῶκα
 γι' αὐτὰ τὰ βομβαρδίσματα τάπτω καὶ τὰ μείσα,
 κί ὁ πατριώτης Φασουλῆς μὲ γέλιο καὶ μὲ πικὰ
 τούρλα, φωνάζει, Τουρκαλά, τὴν κόκκινῆ σου φέσα.

Ἐμπρός, παιδιῶ, μαζὶ ἤλθαν κί Ἄγγλιδες νοσοκόμοι
 κί ἔλλαξαι βάλθου ἀκούη.

Χαρὰ ἔστον ποῦ θὰ πληγωθῆ ὁ τῶν Τούρκων τὸ κυνηγι,
 θὰ τοῦ σφαλοῦν τὴν μὲ πλεγη κί ἄλλη κρυφὴ θ' ἀνοίη.

Κί αὐταῖς ἰδῶ τῆς ἔσπρα κοινῆς πατριδὸς πῶθοι,
 κί ὁ Φασουλῆς ἀνέκραξε ἐκτυπᾶτ' Ἑλλήνων παιδῆς,
 κί ἴπῃρε τὸ τουρκικὸν του καὶ μόνος ἑλληγῶθη
 γιὰ νὰ τοῦ δέσουν τὴν πληγὴ φιλένθρωποις Μυλλαῖτες.

Κί ἔγῳ μὲ πικρα ψάλλω μνημόστυνο μεγάλω.

Δόλια Πατριδα, σίμωσε νὰ κλάψῃς τὸν νεκρὸ,
 ποῦ μὲ φορὰ τὸν ἔφρανες μὲ δάφνας ζηλευταῖς,
 ξεχειλίσει στὰ χεῖλη τοῦ παράπονο πικρὸ
 γιατί ποτὲ δὲν τοῦτυχε μὲ μὲρα σὰν κί αὐταῖς.

Δόλια Πατριδα, σίμωσε καὶ τὸν θαμμένο ῥώτα,
 ποῦ νὰ μποροῦσε νᾶφνε τῆς νέκρας τὴν σαπίλα,
 μὲς ὅτου πολέμου τὴν φωτιά θὰ σ' ὠδηγοῦσε πρώτα
 κί ὕστερα θὰ σ' ἐστόλιξαι μὲ τῆς Ἑλῆας τὰ φύλλα.

Κλάψε, Μοῦσα μυροφῶρα, τὸν Ἀναγνωστῆκα τώρα.

Κί εἰδ' ἀκίνητα τὰ χέρια καὶ τὰ χεῖλη νὰ κρατῆ
 τὸν φιλόσοφο, τὸν σκώπητη, τὸν γιατρό, τὸν ποιητῆ,
 ποῦ μὲ φορὰ πέρα σκεπασμένο μὲ τῶν τάφων τὴν ἴτα
 πνευμ' ἄθοφο καὶ πανόρητο, χάρι δίχως γηρατειῶ.

Κρῖμα κρῖμα, ποῦ γιὰ πάντα τέτοιος ἄνθρωπος δὲν ζῆ,
 κρῖμα κρῖμα τέτοιο στόμα μὲ γιὰ πάντα νὰ σφαλιθῆ...
 τὸκλεισαν κί αὐτὸ, μὲ πῆρε τὸ χαμόγελο μαζὶ
 μὲρα νύκτα μοναχῶ του καὶ τὸν Χάρο νὰ γελᾶ.